

“In Alle Staten”

Geschreven door Ellen Neijenhuis-Dros

Vrolijk toneel-/mimespel gespeeld door en voor kinderen van groep 7/8 van de basisschool.

“In alle Staten” is geschreven door Ellen Neijenhuis-Dros in de sfeer van “de Commedia Dell ‘Arte” (red. Italiaans volkstoneel rond de 17e eeuw). Wijzigingen aanbrengen of hergebruik van dit stuk kan alleen in overleg met de auteur.

Rekwisieten voor IN ALLE STATEN.

Scène 1: Tafel met drie stoelen. Tafelkleed, serviesgoed, (evt.) staande lamp, schilderij enz.

Scène 2: zelfde huiskamer van Paul en Ina. (zie scène 1)

Scène 3: Slaapkamer van Roos: bed (vouwbed of luchtbed) tafeltje, linnenkast (evt. op wand geschilderd), stoel.

Scène 4: Huiskamer Paul en Ina. (zie scène 1 en 2)

Scène 5: Op straat: deur met bel en naambord. (Fam. van Dam)

Scène 6: Op straat: deur met bel en naambord. (Fam. Delano)

Scène 7: Kamer van de dokter: scherm, ligbank (kan zelfde bed zijn uit scène 3 met wit laken eroverheen), stethoscoop e.d.

Scène 8: Huiskamer Paul en Ina. (zie scène 1, 2 en 4)

Tussen deze scènes door eerst een (plastic) speelgoed vrachtauto over het podium trekken en daarna een (kartonnen) vrachtwagen laten opkomen met de spelers waar achter vandaan de spelers kunnen opkomen. Aan het einde van de scène alles nogmaals in omgekeerde volgorde.

Scène 9: Receptie van hotel: Balie, Koffers, telefoon, sleutelbord, naambord hotel enz.

Scène 10: Receptie van Hotel.
Slot scène: Stoelen en een beambte desk. Evt. Bord “Hulde aan het bruidspaar”.

Kledingadvies:

<u>Paul van Staten:</u>	Is een zakenman, draagt pakken, (evt. een gleufhoed), shawls, koffertje en laptop.
<u>Ina van Staten:</u>	Luxe type. "Dure" (Tennis)kleding.
<u>Roos van Staten:</u>	Leuke sportieve meid. Spijkerbroek e.d.
<u>Pierre:</u>	idem kledingstijl van Roos
<u>Robertino Delano:</u>	Gezellige man met makkelijke kleding. Pijpje krantje.
<u>Maria Delano:</u>	Italiaanse mama, schort, theedoek. (evt. opgevuld)
<u>Tanja van Dam:</u>	zelfde kledingstijl als Roos
<u>Jan Visser:</u>	Type vrachtwagen chauffeur, buikje, spijkerbroek, petje.
<u>Dokter:</u>	witte jas, stethoscoop, schrijfblok, brilletje enz.
<u>Natalie:</u>	zelfde kledingstijl Roos en Tanja.
<u>Joyce:</u>	zie Ina.
<u>Receptiemedewerker:</u>	Uniform, telefoon, notitieblok, pen enz.
<u>Zwerver 1:</u>	oude kleding, drankfles enz.
<u>Zwerver 2:</u>	idem
<u>Dominee:</u>	Net donker pak met wit boordje (of habijt).

Inhoud van de scènes

Scène 1:

Paul, Ina en Roos gaan in discussie over de vakantieplannen van Roos en Pierre tijdens het eten in de huiskamer.

Scène 2:

Pierre en Roos komen op en Roos verteld huilend over het gesprek met haar vader en moeder. (in de huiskamer)

Scène 3:

Roos is op en haar vriendin Tanja komt op bezoek. Ze bespreekt het probleem met Tanja. Wat vindt zij ervan? (slaapkamer Roos)

Scène 4:

Paul en Ina zitten aan tafel te wachten op Roos. Ina gaat naar boven en constateert dat Roos niet in haar kamer is. Roos is weg en de familie van Staten is "In Alle Staten". (huiskamer)

Scène 5:

Paul en Ina gaan praten met Tanja. Tanja moet toch wel meer weten. In ieder geval moet zij de familie van Pierre kennen en weten waar hij woont. (op straat)

Scène 6:

Paul en Ina bellen aan bij de ouders van Pierre. De zus van Pierre (Nathalie) doet open en zegt dat haar ouders op vakantie zijn gegaan. Ze krijgen het vakantieadres. (op straat)

Scène 7A, B en C:

Paul zit bij zijn dokter/psychiater en praat over zijn problemen. De psychiater van Paul adviseert hem om samen met Ina naar Roos en Pierre toe te gaan in Italië. Daarna (B) praat Ina met haar tennisvriendin Joyce. (dokterskamer/tennispark)
Na afloop van deze scènes komen Ina en Paul samen terug (C) en bespreken wat ze gaan doen.

Scène 8:

In de huiskamer zitten Paul en Ina met de handen in het haar. Ze zijn in alle staten. Dan komt Jan Visser binnen, een goede vriend van Paul. Jan Visser weet altijd voor alles een oplossing en zo ook nu. Hij stelt voor dat Ina en Paul met hem mee gaan want hij moet de volgende dag toch die kant op met de vrachtwagen voor zijn werk. Paul en Ina besluiten met hem mee te reizen.

Scène 9A en B:

Eerst onderweg met de vrachtwagen als decor. Ina wordt onderweg door twee zwervers beroofd van haar tas. Jan grijpt in en regelt alles weer. Later trekken we de vrachtwagen weg en zien we het hotel met de balie (B). Daar aangekomen melden ze zich bij de receptie. De receptionist Mario belt naar de kamer van de ouders van Pierre en vader Robertino komt naar beneden. Er ontstaat een gezellig gesprek, helemaal als moeder Maria met heerlijke zelfgemaakte pizza's naar beneden komt. Ina komt helemaal bij en hoort alleen maar goeds over haar dochter. Roos en Pierre komen nu ook naar beneden en ze kijken zeer verbaasd als ze hun beider ouders zien zitten. Het wordt allemaal uitgepraat. Het feest kan beginnen!

Scène 10: De slotscène:

Roos, Pierre komen binnen in bruidkleding. Er hangt een bord met "Hulde aan het bruidspaar op de achterwand. De ouders en Jan volgen en nemen plaats op de stoelen. De dominee neemt plaats achter de desk. De trouwceremonie volgt.

Om het stuk sneller en gemakkelijker te leren en te spelen zijn voor sommige scènes vertelmime scènes ingeschreven.

Rolverdeling:

Naam	Type/rol	rol van de speler	Naam van de speler
Verteller:		Verteller
Paul	(Pantalone)	vader van Roos
Ina	(Colombina)	moeder van Roos
Roos	(Rosetta)	dochter
Pierre	(Brighella)	vriend
Robertino	(Pulcinella)	vader van Pierre
Maria	(Colombina)	moeder van Pierre
Tanja	(Annabella)	vriendin van Roos
Jan	(Capitano)	vriend van Paul
Dokter	(Il Dottore)	dokter
Natalie	(Brighella)	zusje van Pierre
Joyce	(Colombina)	vriendin van Ina
Receptie	(Pedrolino)	Mario
Guus	(Brighella/slim)	Zwerver 1
Willem	(Arlechino/dom)	Zwerver 2
Dominee	(Il Dottore)	dominee
Licht/geluid/techniek		
Regie:		

Het verhaal van:

“In alle staten”:

Vader Paul, moeder Ina en dochter Roos van Staten leven een rustig leventje. Omdat Roos enig kind is wordt zij behoorlijk verwend. Vooral door haar vader die het maar niet kan laten om cadeautjes mee te brengen voor vrouw en dochter als hij op reis is geweest. Gelukkig is Roos daardoor geen verwend draak geworden, maar haar moeder wel. Roos is een erg lief, gevoelig en behulpzaam meisje van inmiddels 21 jaar oud en vraagt weinig voor zichzelf. Daar weet haar moeder dankbaar gebruik van te maken. Als Roos op een dag haar vriend Pierre tegen komt en de vonk over slaat weet hij haar ervan te overtuigen dat ze best wel eens voor zichzelf mag opkomen, want zo normaal is het niet dat een dochter altijd de ramen zeemt, de boodschappen doet en kookt terwijl haar moeder op de tennisbaan is te vinden met vriendinnen. Vader weet hier echter niks van en leeft zo zijn eigen leven. Moeder Ina is zich van geen kwaad bewust en wat naïef. (Het is er allemaal zo ingeslopen zal ik maar zeggen). Inmiddels kennen Pierre en Roos elkaar al ruim een jaar en willen samen op vakantie. Vader Paul vindt dit geen goed idee en het hele onderwerp is voor hem onbespreekbaar. Moeder Ina staat achter haar man al is ze het niet helemaal met hem eens. Pierre weet Roos er van te overtuigen dat ze nu haar zin moet doorzetten, anders zal ze haar leven lang “het slaafje” van haar ouders blijven. Roos pakt haar koffers en ‘s avonds als het donker is vertrekken Pierre en Roos naar het zonnige zuiden. De vrijheid tegemoet.

Hoe het begint:

Het verhaal begint aan de eetkamertafel van de familie van Staten. Roos en haar vader zitten al en moeder Ina komt binnen met een schaal (o.i.d.) Roos wil graag aan haar vader en moeder vragen of ze met Pierre op vakantie mag maar Ina loopt steeds weg naar de keuken. Steeds begint Roos weer opnieuw met haar verhaal en tenslotte wordt ze boos en vraagt haar moeder direct te gaan zitten. Verbaasd blijven de twee zitten, omdat dat dit gedrag van hun dochter hen vreemd is. Er volgt een discussie. Vader Paul is niet voor rede vatbaar en Roos loopt boos van tafel weg.

Tekst scène 1: (Paul, Ina en Roos)

- Verteller: *Op dit moment gaat de familie van Staten aan tafel. Vader Paul leest nog even zijn krantje en moeder Ina loopt heen en weer om het eten op tafel te zetten. Dan komt Roos binnen en gaat bij haar vader zitten. Roos wil wat bespreken met haar ouders, maar het is een lastig onderwerp dat weet ze nu al!*
- Roos: Heb je nou alles op tafel ma of moet ik je nog even helpen.
Ina: Helpen. Ja..ja... daar kom je wel een beetje laat mee Roos. Waar was je eigenlijk de hele middag?
Roos: Oh...Ik ben nog even bij Pierre geweest.
Ina: Pierre...Pierre? Mmhh... Nou ja... laat maar. Ik hoef het niet te weten. *(loopt weer weg)*
Roos: Papa?
Paul: Mhhhh.. Ja?
Roos: Papa, ik zou graag even wat met jullie willen bespreken.
Paul: Mhh... ja ...da's goed kind. *(Ina komt zuchtend binnen met de laatste schaal)*
Ina: Ik moet hier ook alles zelf doen. Nou pfff... we kunnen eten hoor.
Roos: Mama... Ik wil graag even met jullie praten.
Ina: Moet dat nu Roos. We gaan nou net eten. *(Paul neemt een hap en glimlacht eens naar zijn dochter)*
Roos: Ja dat moet nu! *(beetje streng)*
Ina: Oh... *(schrikt een beetje en kijkt hierbij naar Paul)* Er is toch niks ergs gebeurd of zo? Je laat me schrikken!
Roos: Nee ma, er is niks erg gebeurd. *(neemt een hap lucht)* Integendeel!
Paul: Nou vooruit met de geit, anders wordt mijn eten koud en dat heeft genoeg geld gekost!
Roos: Nou eh... 't zit zo. Eh...Pierre en ik willen eigenlijk eens samen op vakantie!
Paul: *(verslikt zich zowat in zijn eten)* Wat?
Ina: *(lacherig)* Maar Roos, hoe dat zo ineens?
Roos: Nou ja... Dat hebben we een paar weken geleden met elkaar afgesproken.
Paul: *(zichtbaar boos)* Op vakantie.. op vakantie met die, die..
Roos: Hij heet Pierre, Pa.
Paul: Kan me niet schelen hoe die heet. Jij gaat niet met hem op vakantie. Ik wil het niet hebben, hoor je me? Waarom ga je niet gewoon met ons op vakantie Roos, net als altijd?
Roos: Ja maar Pa, ik ben al 21 en dan is het toch niet zo erg als je niet meer met je ouders mee gaat.
Paul: Wat mankeert er aan ons, Roos? Je hebt het toch altijd naar je zin gehad? Het ontbreekt je nooit aan iets.. NOU?
Roos: Nee pa, dat klopt het is altijd heerlijk met jullie geweest, maar nu is dat voorbij!
Paul: *(ontploft nu bijna)* Voorbij... voorbij, hoor je dat Ina. Voorbij! Nou ik zal jou eens wat vertellen jongedame: ons gesprek is voorbij. En wel nu! Huh... En jullie dachten zeker ook nog dat ik DAAR voor ging betalen?

Roos: Maar Pa. Pierre en ik hebben al een hele tijd gespaard voor deze vakantie. Jij hoeft helemaal niets te betalen.

Paul: *(hapt naar adem)* Ook dat nog. Stiekem gespaard hebben ze Ina, hoor je dat? En dat terwijl wij van niets wisten. BAH! Wat heb jij Roos? Ik ken mijn eigen dochter niet meer.

Ina: Rustig nou Paul, denk om je hart.

Paul: Rustig? Ik moet rustig doen en dat terwijl mijn bloedeigen kind mij net verteld dat ze ons gaat verlaten.

Roos: Maar pa, doe nou niet zo dramatisch. Ik ga jullie toch niet verlaten. Ik wil alleen eens samen met Pierre op vakantie. Wat is nou het probleem? Ik zie het niet hoor!

Paul: Ik wil er niet meer over praten, Roos. Het gebeurt niet. KLAAR! *(eet woest verder)*

Roos: *(een laatste poging bij haar moeder)* Maar ma, toen jullie elkaar net kenden wilden jullie toch ook graag samen zijn?

Ina: Eh ja...*(Paul hakt er op in)*

Paul: Maar wij gingen niet gelijk op vakantie met elkaar.

Roos: Gelijk.. Gelijk *(Roos wordt nu ook boos)* Pierre en ik kennen elkaar al bijna een jaar!

Paul: Kan me niet schelen. JIJ GAAT NIET!

Roos: *(Haalt adem en dan liefjes)* Oh nee?

Paul: NEE!

Roos: Nou, dan zal ik jullie eens wat vertellen. Ik ga wel! En willen jullie weten waarom?

Paul: *(Paul laat haar niet uitpraten)* Het zal me een worst wezen. Hou je mond en ga eten.

Roos: Je laat me niet eens uitpraten. Wanneer wordt ik hier eens als een normaal mens behandeld? Weet je wat jullie moeten doen... Ach laat ook maar, het heeft toch geen zin meer om met jullie te praten. De groeten. Ik ga! *(Roos rent af)*

Ina: *(staat snel op)* maar kindje toch..

Paul: Laat gaan Ina. Laat gaan! Die gaat toch niet. Wat denk jij nou. Waar kan ze het nou beter krijgen dan bij ons?

Ina: *(knikt, gaat weer zitten en samen eten ze verder daarna af)*

Scène 2: (Pierre en Roos)

Verteller: *Nou, dat was geen gezellig gesprek. Wat nu? Wat zou Roos gaan doen? Gaat ze weer braaf met haar ouders op vakantie of niet? Het is een moeilijke beslissing voor Roos want ze is gek op haar ouders en ze wil eigenlijk geen ruzie. Maar heeft ze al niet te lang naar hun pijpen gedanst? En wordt het niet eens tijd dat ze op eigen benen gaat staan? Je kan toch niet de rest van je leven bij je ouders blijven wonen. Al die vragen spoken rond in haar hoofd. En net op het moment dat ze niet meer weet wat ze moet doen komt Pierre. Die lieve Pierre, Wat moet ze toch zonder hem?*

Pierre: *(komt op)* Ach stil nou maar Roos. Vertel nou eerst maar eens even wat je vader precies zei.

Roos: *(is al op en snikt)* Hij ... hij zei dat het NIET doorging en dat we het konden vergeten en hij ging het zeker niet betalen. Oh Pierre hij was zo boos op me. Hij is nog nooit zo tekeer gegaan tegen me.

Pierre: Maar betalen. Hij hoeft het toch zeker niet te betalen. Je hebt hem toch wel verteld dat we al ruim een half jaar aan het sparen zijn voor deze vakantie?

Roos: *(snikt)* Pierre, jij kent mijn vader nog niet half. Er viel niet meer met hem te praten het leek wel of er een bom ontplofte.

Pierre: Ik snap er niks van. Wat is nou het probleem voor die man? Hij kan je toch niet eeuwig bij zich houden en als klein prinsesje behandelen? Roos... Kijk me aan: Je bent 21!

Roos: Ja, ik weet het Pierre, *(begint nu echt te huilen)* Maar ik wil geen ruzie. Ik hou van mijn vader. Weet je! Hij staat altijd voor me klaar.

Pierre: En ik dan? Ik hou ook heel veel van je Roos en ik sta ook altijd voor je klaar, maar ik laat je vrij en stop je niet in een gouden kooitje. Roos luister nou, Dit is toch niet gezond? Je kunt toch niet altijd bij je ouders blijven wonen omdat je het zo zielig voor ze vindt?

Roos: Nee dat weet ik ook wel en ik hou ook van jou Pierre. Oh wat moet ik nou doen?

Pierre: We gaan gewoon Roos! Kom op we gaan gewoon lekker op vakantie.

Roos: En mijn ouders dan?

Pierre: Die zullen dan wel wakker worden, als je zo opeens weg bent denk ik.

Roos: Ik weet het niet hoor Pierre, je kent mijn ouders niet.

Pierre: Nee, dat klopt en dat is toch ook niet normaal na een jaar. Iedere keer als we een kennismakingsafspraak wilden maken met je ouders hadden ze een ander smoesje. Roos, luister...vertrouw nou op mij en ga mee. Ik vraag het je nog één keer!

Roos: Okee, ik doe het. Je hebt gelijk Pierre. Kom!

Pierre: *(neemt haar mee af)* Het komt echt wel goed Roos. Ik weet het zeker. Ze houden veels te veel van je om je zo te laten gaan. Echt waar. KOM! *(beiden af)*

Tekst scène 3: (Roos –Tanja)

Verteller: Nou, dat is me toch wat. Ik ben benieuwd hoe dit verder zal gaan. Inmiddels is Roos op haar slaapkamer en heeft haar koffer tevoorschijn gehaald. Ze weet nog steeds niet zeker wat ze moet gaan doen. Gelukkig komt haar beste vriendin Tanja op bezoek. Misschien geeft Tanja goede raad? Laten we maar eens gaan kijken.

Roos: *(praat in zichzelf)* Oh...Wat moet ik nou doen? Ik kan wel janken. Waarom doet mijn vader nou zo moeilijk. Zo erg is dat toch niet dat ik met Pierre op vakantie wil. We kennen elkaar al zo lang.

Tanja: *(loopt binnen)* Wat loop jij nou in jezelf te praten? Is er wat?

Roos: Hoi Tanja. Nou, je komt precies op het juiste moment.

Tanja: Oh ja, hoezo dan?

Roos: Ik heb een probleem.

Tanja: Wat dan?

Roos: Ruzie met mijn ouders.

Tanja: Ruzie met je ouders, Nou dat verklaart gelijk waarom je moeder zo vrolijk de deur open deed, maar niet heus.

Roos: Luister Tanja, ik heb je hulp nodig! Ga zitten (*wijst op het bed*)

Tanja: Wat moet die koffer daar?

Roos: Ja eh.. gooi die maar even op de grond en ga zitten.

Tanja: Oh kijk. Jij bent ook al zo lekker vrolijk !

Roos: Moet je horen Tan, je weet toch dat Pierre en ik op vakantie willen.

Tanja: Ja, wanneer gingen jullie ook al weer?

Roos: Nou, dat is het em juist. Als het aan mijn vader ligt NOOIT!

Tanja: Dat meen je niet.

Roos: Echt wel! Hij vindt het niet goed!

Tanja: Maar je gaat toch zeker wel?

Roos: Ik weet het niet, wat vind jij?

Tanja: Roos.... Dit is belachelijk. Je bent toch inmiddels oud genoeg om je eigen weg te gaan. De meeste meiden van onze leeftijd wonen al lang op kamers.

Roos: Ja, vertel dat mijn pa maar eens.

Tanja: Ik denk dat hij gewoon bezorgd is. Kan je er niet nog eens met hem over praten?

Roos: Echt niet!

Tanja: Oh!...Nou, dan is dat toch mooi zijn probleem. Jammer voor hem maar ik zou gewoon gaan hoor Roos. Echt waar!

Roos: Maar dan heb ik bonje met mijn ouders en dat wil ik niet.

Tanja: Maar wat wil je dan Roos? Denk je dat ze je volgend jaar wel laten gaan?

Roos: Nee!

Tanja: Nou dan? Pierre blijft niet eeuwig op je wachten hoor? Pas maar op, ik lust hem rauw! (*maakt bijt gebaren*)

Roos: (*geeft Tanja een duw*) Ja zeg, hou effe op. Doe niet zo lollig!

Tanja: Geintje! Maar eh... Roos luister nou eens. Je moet echt gaan hoor.

Roos: Ja? En hoe dan? Gewoon zeggen: "dag Pa, dag Ma ik ben over twee weken terug?" Nou, dan kom ik er daarna mooi niet meer in hoor!

Tanja: Nou, dan kan je gelijk op kamers, Dat wilde je toch al!

Roos: Ja zeg lekker ben jij. Heb je nog meer goeie ideeën?

Tanja: Roos, ik ken je ouders al een paar jaar. Je vader wil zijn lieve kleine meisje niet kwijt en je moeder haar hulp in de huishouding niet!

Roos: Nou ja Tanja! (*verwijtend*)

Tanja: Maar Roos, zo is het toch? Wees nou eens eerlijk! Ik denk dat dit de enige manier is om los te komen van je ouders.

Roos: (*begint te huilen*) Maar ik hou van ze, ondanks alles en ik wil gewoon geen ruzie!

Tanja: En hoeveel hou je van Pierre?

Roos: (*veegt haar tranen weg*) Oké, oké je hebt waarschijnlijk gelijk, maar wil je me dan wel helpen Tanja, ik vind het zo moeilijk!

Tanja: Tuurlijk meid. Kom, pak je koffer nou maar verder in want volgens mij was je daar net nog mee bezig. Ik regel het wel. Jullie gaan gewoon op vakantie. Niks zeggen en gewoon GAAN! En geloof me, je ouders hebben gewoon even de tijd nodig, die draaien heus wel bij!

Roos: (*Begint te pakken*) Ach, jullie hebben gewoon gelijk. Pierre zei precies hetzelfde.

Tanja: Ja dat weet ik (*bijt haar tong bijna af*) Eh... Hoor eens, ik moet gelijk weer weg, want anders ben ik zo ook nog mijn vriendje kwijt. (*loopt naar de deur*)

Roos: Heb jij Pierre soms nog gesproken Tanja? (*achterdochtig*)

Tanja: Eh nee hoor, hoe kom je erbij? Maar ik moet nu echt gaan hoor, doe!

Roos: Wacht effe ik loop met je mee naar de deur. (*samen af*)

Het is mogelijk om het stuk in te korten en/of te vereenvoudigen door bepaalde scènes te laten vertel/mimen. De spelers zijn dan wel op het toneel en mimen de scène mee, die aan het publiek wordt verteld door de verteller. De (*) geven de spelers de gelegenheid om toch iets te zeggen. De verteller stopt dan even.

Vertel/mime scène 4:

Op dit moment zitten Paul en Ina klaar om te gaan eten. Ze hebben geen flauw idee wat hen boven het hoofd hangt. Waar blijft Roos nou? Als het erg lang duurt en ze merken dat hun dochter niet aan tafel komt, vragen zij zich af wat er aan de hand kan zijn. () Over en weer maken zij elkaar verwijten, maar komen uiteindelijk tot het besluit dat dit geen zin heeft. (*) Vervolgens staat Ina op en gaat naar boven om in de kamer van Roos kijken. Roos blijkt niet op haar kamer te zijn en verward komt Ina weer terug in de kamer. Paul troost haar samen vragen ze zich af waar Roos kan zijn? (*) Paul en Ina besluiten om dit aan de beste vriendin van hun dochter te gaan vragen en gaan op pad, zonder maar een hap gegeten te hebben.*

Tekst scène 4: (Paul en Ina)

Verteller: Op dit moment zitten Paul en Ina klaar om te gaan eten. Ze hebben geen flauw idee wat hen boven het hoofd hangt. Waar blijft Roos nou? Zou ze dan toch de raad van Pierre en Tanja hebben opgevolgd? Laten we maar eens gaan kijken!

Paul: (*legt zijn krant weg*) Nou Ina, zullen we maar gaan eten?

Ina: Ja...ja... 'k snap er niks van, ik heb al twee keer naar boven geroepen. Waar blijft ze toch?

Paul: Ach, ze zal zo wel komen!

Ina: Ze had ook de tafel niet gedekt en dat doet ze anders altijd.

Paul: Nou dat geeft toch niet.

Ina: Dat geeft toch niet?... Dat geeft toch niet? 't Is dat ze gisteren voor twee dagen heeft gekookt maar anders hadden we vanavond mooi niks te eten gehad hoor!

Paul: Hoezo?

Ina: Hoezo?

Paul: Ja... hoezo ja? Luister eens Ina, ik begin het een beetje te begrijpen.

Ina: Oh ja?

Paul: Mag ik vragen wat jij hier eigenlijk nog doet?

Ina: Nou eh.... Ik eh.... bedenk wat we gaan eten bijvoorbeeld en dan maak ik het boodschappenlijstje. Ja, dat doe ik!

Paul: En verder?

Ina: Verder? Hoe bedoel je Paul?

Paul: Jij wilt toch niet zeggen dat Roos ALTIJD kookt en de boodschappen doet hè?

Ina: Nou ja ... de laatste tijd wel want dan ben ik laat terug van de tennisbaan!

Paul: WAT?

Ina: *(zenuwachtig)* Maar je hebt zelf gezegd dat het goed is als kinderen thuis een beetje meehelpen!

Paul: EEN BEETJE JA! Maar ik krijg het idee dat Roos hier het hele huishouden doet, want ze doet volgens mij ook nog eens onze was en strijk. Waar of niet?

Ina: Eh ja, maar Paul nou moet je niet overdrijven hoor. Ik doe heus nog wel iets!

Paul: Oh ja, wat dan? *(Ina zwijgt en denkt)* Nou, zeg het maar? *(Ina zwijgt)* Als ik jou was zou ik maar eens snel op haar kamer gaan kijken, want ik krijg namelijk de indruk dat onze dochter er helemaal niet meer is en dat begin ik nu op eens te begrijpen.

Ina: Ja, maar dat kan toch niet. Roos zou toch niet zomaar weg gaan zonder iets te zeggen. *(vertwijfelt)* Toch?

Paul: Maar ik meen me te herinneren dat ze dat gisteren anders wel heeft gezegd, toen ik zo boos op haar was.

Ina: Ja, dat is waar ook, maar ik dacht....

Paul: Ja, dat dacht ik ook!

Paul: Ina, ik heb nagedacht. Ja, kijk maar niet zo. Ik weet dat ik ook niet altijd de makkelijkste ben, maar ik denk dat ik Roos te veel heb vastgehouden en als klein meisje heb behandeld. Ja... dat heb ik. En jij... jij hebt misbruik van haar gemaakt, wat betreft het huishouden.

Ina: Ach kom nou Paul!

Paul: Nee Ina. Luister. Roos is 21 jaar oud en achteraf denk ik dat ze misschien best wel met die knul op vakantie had kunnen gaan, maar ik moest gewoon wennen aan het idee dat ze al zo groot is en bovendien: We kennen die Pierre niet eens.

Ina: Dus je denkt? *(Paul knikt)* Nou dan ga ik maar even kijken. *(Ina loopt naar boven en Paul staat op en gaat ijsberen, na een minuut komt Ina verslagen terug)*

Paul: En?

Ina: Ze is weg Paul. Ze is echt weg! Haar kleren zijn weg en haar koffer ook. *(vliegt Paul huilend in de armen)* Oh Paul, je hebt gelijk. Ik ben niet aardig geweest voor Roos.

Paul: Lieverd, stil nou maar. Ik ben ook geen goede vader geweest Dat besef ik nu wel. We moeten haar zoeken! Kom!

Ina: Maar waar kan ze zijn?

Paul: Geen idee ... eens even kijken. *(wrijft over zijn kin)* Weet je wat, we vragen het aan Tanja, die vriendin van haar.

Ina: Ja Tanja, die was hier gistermiddag nog, ja die weet vast wel waar Roos is.

Paul: Kom mee! *(beiden af)*

Scene 5: (Paul, Ina en Tanja)

- Verteller:* U begrijpt dat er nu grote Paniek heerst in huize van Staten, want Paul en Ina beseften nu wel waarom Roos weg was gegaan en hadden spijt als haren op hun hoofd. Beetje bij beetje vielen de stukjes van de puzzel op hun plaats en er stond hen nog maar één ding te doen: Zo snel mogelijk Roos vinden en haar om vergeving vragen, want anders waren zij hun dochter voorgoed kwijt. Althans dat dachten ze.
- Paul: *(beiden op)* Kom op nou Ina, loop eens door. We hebben geen tijd te verliezen.
- Ina: Ja...ja... ik kom al.
- Paul: *(stopt bij een deur)* Kijk eens even Ina, was het nou hier?
- Ina: Even kijken. Mhhh... ja, ik geloof het wel. Mhhh... Ja hoor, Tanja woont hier. Ik weet het zeker. Bel jij maar aan Paul. *(Paul belt aan en Tanja doet open)*
- Tanja: Oh dag meneer en mevrouw van Staten. Wat een verrassing, wat kan ik voor u doen?
- Paul: Hallo Tanja. Mijn vrouw en ik zijn op zoek naar Roos is ze soms hier?
- Tanja: *(gemaakt verbaasd)* Goh, is Roos weg? Nee hoor Roos is niet hier maar misschien is ze bij Pierre? Heeft u daar al gevraagd?
- Ina: Bij Pierre, maar natuurlijk Paul, Roos is gewoon bij Pierre.
- Paul: Oké, bedankt Tanja. Nou Ina dan gaan we gewoon even naar Pierre. Dag Tanja bedankt hoor.
- Tanja: Oké... dag mevrouw en meneer van Staten. *(Tanja doet de deur dicht)*
- Paul: Ina... weet jij eigenlijk wel waar die Pierre woont?
- Ina: Nou nee, hoe moet ik dat weten.
- Paul: Ja kijk dat bedoel ik dus. Daar zij we ook de fout mee ingegaan. Onze dochter heeft zeker al een jaar verkering met die knaap en wij weten niet eens waar hij woont en hoe hij verder heet. Dat is toch wel raar he?
- Ina: *(belt weer aan bij Tanja en Tanja doet gelijk open alsof ze achter de deur stond)*
- Tanja: Was u nog wat vergeten?
- Ina: Nou eh ja kijk Tanja. We weten eigenlijk niet waar Pierre woont?
- Tanja: Oh?
- Ina: En we weten ook niet eens hoe hij verder heet.
- Tanja: Oh?
- Paul: Tanja we zullen het je maar gelijk eerlijk vertellen. Roos is boos op ons en waarschijnlijk weggelopen van huis en daar heeft ze achteraf gezien alle reden voor. Wij hebben inmiddels onze fouten in gezien en willen haar onze excuses aanbieden. Misschien is het nog niet te laat en toen dachten wij, we gaan naar Tanja, want tenslotte ben jij haar beste vriendin en misschien weet jij wel waar zij is?
- Tanja: Nou, nee. Ik weet niet waar ze is maar ik kan u wel het adres geven van Pierre en zijn ouders.
- Ina: Nou graag Tanja, dan zijn we al een stuk verder.
- Tanja: Momentje, ben zo terug. *(loopt even naar binnen)*
- Paul: Ik schaam me dood, dat kind zal wel denken.

Ina: Ja maar daar hebben we nou niks aan Paul. Ik weet ook wel dat dit niet klopt. We hadden die Pierre al veel eerder kunnen uitnodigen, maar jij hebt steeds....

Paul: Ssst Daar komt ze.

Tanja: Zo, ik heb het even voor u op een papiertje geschreven, alstublieft *(overhandigd het papiertje met het adres aan Paul of Ina)* maar u heeft het niet van mij hoor!

Ina: Dank je wel Tanja, Ik weet niet hoe wij je kunnen bedanken. Kom eens een keertje lekker bij ons eten. Dan kook ik iets lekkers voor jullie.

Paul: Ja, kom nou maar Ina *(tegen Tanja)* Zo meteen gaat ze nog dingen beloven die ze toch niet kan waarmaken.

Tanja: *(Lachend)* Dag meneer en mevrouw van Straten succes met het zoeken en sterkte.

Ina: Dag Tanja. Nogmaals bedankt hoor.

Paul: *(trekt Ina met zich mee af)* Daag.

Scene 6: (Ina, Paul en Nathalie)

Verteller: Gelukkig heeft de vriendin van Roos het adres van Pierre aan de ouders van Roos gegeven en nu gaan zij gelijk naar het huis toe waar Pierre met zijn familie woont, maar daar aangekomen wacht hen een verrassing.

Ina: Kijk Paul, hier moet het zijn. *(kijkt op het briefje)*

Paul: Ja..ja... Ik zie het: de familie Delano. Zeg, wist jij dat het een buitenlander was.

Ina: Nee Paul, dat wist ik niet maar dat maakt MIJ ook helemaal niets uit. Ik wil dat mijn dochter gelukkig wordt en je weet wat we hebben afgesproken: Daar gaan wij alles aan doen.

Paul: Goed, goed.. Bel nou maar aan. *(Ina belt aan en Nathalie doet open)*

Nathalie: Hallo, wat kan ik voor u doen?

Ina: Wij zijn de ouders van Roos van Staten en wij vroegen ons af of zij hier misschien is.

Nathalie: Roos? Nee hoor. Die is toch op vakantie? Wist u dat niet?

Ina: Eh nee.

Paul: *(duwt Ina aan de kant)* Zijn je ouders thuis meisje.

Nathalie: Nee, want die zijn ook op vakantie en het is dat ik moet werken anders zat ik nu ook lekker in Italië.

Ina: *(verslikt zich zowat)* In eh... Italië zei je?

Nathalie: Ja, Roos en Pierre zijn samen met mijn ouders op vakantie, wist u dat niet?.

Paul: Juist Ja. Mmhh.... En waar is dat precies in Italië?

Nathalie: Oh meneer en mevrouw van Staten, ze zitten in hotel Bella Venezia. Poepie sjiek hoor. Had ik ook best wel naar toe gewild, maar ja....

Paul: Jij moest werken.

Nathalie: Eh ja...hoe weet u dat?

Paul: Dat heb je ons net zelf verteld.

Nathalie: Oh ja... Sorry hoor meneer van Staten, maar ik heb het ook zo druk: Ik moet namelijk voor de planten zorgen en voor de kat en dan moet ik ook nog.....

Paul: Werken... ! Juist ja... Venetië, zei je (*krabt zijn kin*)

Ina: (*lacherig*) Goh... leuk voor ze: Italië, maar dat is een eind weg zeg.

Nathalie: Oh, dat valt wel mee hoor mevrouw. Wij rijden het in twee dagen. maar als je met het vliegtuig gaat ben je er zo.

Ina: En je ouders zijn natuurlijk met

Nathalie: Het vliegtuig! Pa en ma gaan nu ze wat ouder worden altijd vliegen.

Paul: Juist ja...

Nathalie: Maar wat staan we hier nou te kletsen aan de deur. Wat leuk, dat ik nu de ouders van Roos eindelijk eens ontmoet. Komt u toch even binnen, dan maak ik een lekkere espresso voor u! Dat kan ik heel goed hoor. Dat heeft mama mij geleerd.

Ina: Dat is erg lief van je maar we moeten eigenlijk gelijk weer naar huis terug. Toch? (*kijkt naar Paul*)

Paul: Ja dat lijkt mij ook beter.

Nathalie: Nou misschien dan een ander keertje, als mijn ouders weer thuis zijn?

Paul: Dat lijkt mij een goed plan meisje. (*wil weg gaan, maar bedenkt zich*) Nog even een vraagje. Heb jij toevallig het adres van dat Hotel in Italië?

Nathalie: Ik denk het wel, want papa legt altijd alle gegevens naast de telefoon. Wacht u maar even, ik ga het voor u halen. (*Nathalie verdwijnt naar binnen*)

Ina: Wat moeten we nou met het adres van dat hotel, Paul?

Paul: We gaan er naar toe Ina. Niet zeuren nou!

Ina: Paul.... IK GA NIET VLIEGEN HOOR! Als je dat soms denkt. Je weet dat ik als de dood voor vliegen ben.

Paul: Ja dat weet ik, maar er leiden meer wegen naar Rome schat.

Ina: Venetië Paul! Ze zitten in Venetië. Dat heeft dat meisje ons net verteld.

Paul: Ja Ina! (*ondertussen komt Nathalie terug met het adres*)

Nathalie: Zo.. kijkt u eens. Hier is het en kan ik verder nog iets voor u doen?

Ina: Nee dank je Nathalie. We moeten nu snel gaan. Daag.

Nathalie: Daag. (*sluit de deur*)

Vertel/mime scène 7A: (Paul en Dokter)

Omdat Paul en Ina niet meer weten wat ze moeten doen vragen ze raad aan hun vrienden. Paul aan zijn dokter, die tevens een goede vriend(in) is van de familie en Ina aan haar beste vriendin Joyce.

Op dit moment stapt Paul bij zijn dokter naar binnen. De dokter vraagt waarvoor hij komt en Paul gaat zitten en doet zijn verhaal.(). Als de dokter alles heeft aangehoord kan hij of zij maar één advies aan Paul geven: Ga zo snel mogelijk naar Italië samen met je vrouw, zoekt Roos en praat met haar en haar vriend.(*). Paul sputtert eerst nog wat tegen maar als de dokter zegt dat dit de laatste kans is om zijn dochter terug te krijgen, luistert Paul naar het advies van de dokter en vertrekt.*

Scène 7A: (Paul & Dokter)

Verteller: Omdat Paul en Ina niet meer weten wat ze moeten doen vragen ze raad aan hun vrienden. Paul aan zijn dokter, die tevens een goede vriend(in) is van de familie en Ina aan haar beste vriendin Joyce. Laten we maar eens gaan kijken hoe dat gaat.

(Het toneel wordt nu onder verdeeld in twee delen: Links ziet men de dokterskamer met een tafel, twee stoelen en evt. een kamerscherm. Rechts blijft het toneel leeg. Links begint: de dokter zit al aan zijn/haar bureau te bellen of wat op de computer te werken, dan komt Paul binnen)

Paul: Goede morgen dokter.
Dokter: Hallo Paul, kom binnen en ga zitten. Ik moet nog even wat afmaken, kom zo bij je.
Paul: Is goed... is goed... doe maar rustig aan hoor.
Dokter: *(typt nog wat en schrijft vervolgens ook nog wat op)* Zo Paul, wat brengt jou hier? Toch niks ernstigs?
Paul: Nou eh... dat hangt er vanaf hoe je het bekijkt.
Dokter: Mhhh... lichamelijke klachten Paul? Toch niet weer last van je rikketik?
Paul: Nou dat niet direct dokter maar je zal het er haast van krijgen.
Dokter: Nou vertel kerel, wat kan ik voor je doen?
Paul: Nou kijk dokter, het gaat om onze Roos.
Dokter: Roos? Wat is er met Roos aan de hand Paul?
Paul: *(praat zacht)* Roos is weggelopen!
Dokter: Wat zeg je Paul, ik kan je niet verstaan?
Paul: *(harder nu)* Ik zei dat Roos is weggelopen!
Dokter: Weggelopen... Roos? Hoe kan dat zo ineens?
Paul: Nou ja... niet ineens natuurlijk. Kijk dokter, Roos wilde met haar vriendje op vakantie en ik heb toen gezegd dat ik dat niet goed vond. Stel je voor zeg, mijn Roos weg met zo'n... zo'n... Nou ja, in ieder geval kregen we ruzie en toen is Roos boos weggelopen. Eerst dachten we nog dat ze op haar kamer zat maar toen ging Ina boven kijken en ontdekte ze dat Roos weg was en dat ze haar koffer had meegenomen.
Dokter: Maar Paul, volgens mij is Roos toch al éérentwintig en een zeer verstandig meisje. Er zijn genoeg kinderen van die leeftijd die allang op kamers wonen. Je moet haar een keer loslaten hoor Paul.
Paul: Ik weet het... ik weet het... maar dan hoeft ze toch niet gelijk op vakantie met zo'n knul.
Dokter: Hoe lang kennen ze elkaar dan Paul?
Paul: Nou ja... ik geloof een jaar of zo.
Dokter: Een jaar? Hoor je nou zelf wat je zegt Paul. Een jaar! Mhh... Paul jij hebt geloof ik een probleem hoor!
Paul: Ja... ik weet het maar het is zo moeilijk dokter. Je weet toch nooit wat ze allemaal uitspoken als ze samen op vakantie gaan!
Dokter: Nee, dat klopt. DAT weet je dan niet, maar DAT wil jij toch ook helemaal niet weten, of wel Paul?
Paul: *(haastig)* Eh... nee, dat denk ik niet.

Dokter: Nou dan. Luister Paul: Jij gaat nu naar Roos toen en biedt je excuses aan en wat je nu tegen mij hebt gezegd, zeg je ook tegen haar en dan weet ik zeker dat Roos het zal begrijpen. Ze houdt van je Paul!

Paul: Dat is nou net het probleem dokter, dat kan niet.

Dokter: Waarom niet?

Paul: Ze zit met haar vriend in Italië!

Dokter: Italië.... Mhhh, juist ja. Nou eens even denken (*denk zichtbaar na*) Ja, ik heb het. Jij gaat gewoon samen met Ina naar Italië toe.

Paul: Wij naar Italië? Onmogelijk. Dokter, dat kan toch niet. Ik heb mijn werk en ik weet zeker dat Ina ook....(*praat verder maar wordt onderbroken door de dokter*)

Dokter: Willen jullie je dochter terug?

Paul: Ja natuurlijk!

Dokter: Nou, dan ga jij nu zo snel mogelijk naar huis om samen met Ina jullie koffers te pakken voor een reis naar Italië.

Paul: Ja maar..

Dokter: En dat is op doktersvoorschrift Paul! OP DOKTERSVOORSCHRIFT!!

Paul: Ach ja...Je hebt gelijk dokter. Ik ga maar eens naar huis.

Dokter: Dat lijkt mij ook!

Paul: Bedankt voor de goede raad dokter.

Dokter: Geen dank Paul, tot ziens en doe de groeten aan Ina.

Paul: Doe ik. Dag dokter.

Dokter: Dag Paul en eh... goede reis! (*Paul lacht voorzichtig, staat op en gaat af*).

Vertel/mime scène 7B (Ina en Joyce):

Gelijk daarna komen via de andere kant van het toneel (al pratende) Ina en Joyce opgelopen. Joyce vraagt aan Ina of er iets aan de hand is. Ze doet de laatste tijd zo raar.(). Ina verteld uiteindelijk aan Joyce over Roos en Joyce luistert geïnteresseerd naar haar vriendin.(*). Ina weet niet wat ze moet doen en Joyce geeft haar het advies om naar Italië te gaan met Paul. Ook Ina sputtert tegen en zegt dat Paul dit nooit zou doen. Joyce zegt dat Ina haar mond nou maar eens open moet gaan doen en Paul een de waarheid moet gaan zeggen. (*)Als ze haar fouten goed wil maken dan moeten ze naar Italië toe om met Roos en Pierre te gaan praten. Uiteindelijk geeft Ina toe en dankt haar vriendin hartelijk voor haar goede advies en ze nemen afscheid van elkaar.(*)*

Scène 7B (Ina en Joyce):

Gelijk daarna komen via de andere kant van het toneel Ina en Joyce opgelopen.

Joyce: Kom op Ina... vertel nou. Ik kan zien dat er wat met je is.

Ina: Oké ... goed dan. Maar je mag het aan niemand vertellen hoor!

Joyce: Ik beloof het.

Ina: Roos is weggelopen!

Joyce: Waaatttt!

Ina: Ssst... Ja echt! Ze is met haar vriend op vakantie naar Italië gegaan.

Joyce: Je meent het. Naar Italië helemaal. Dat kind is reislustiger dan jij Ina!
Maar vertel: hoe kan DAT nou zo opeens? (*ironisch*)

Ina: Ruzie gehad met Paul. Ze wilde graag met haar vriendje op vakantie en je weet hoe Paul daar over denkt.

Joyce: Laat me raden: Hij vond het niet goed!

Ina: Inderdaad!

Joyce: En toen?

Ina: Nou, hij hield voet bij stuk en er viel niet meer met hem te praten. Je weet hoe eigenwijs hij kan zijn.

Joyce: En toen?

Ina: Nou, en toen is Roos boos weggelopen.

Joyce: En jij?

Ina: Ik?

Joyce: Ja JIJ, wat heb JIJ toen gedaan?

Ina: Nou niks natuurlijk. Je weet hoe Paul...

Joyce: Ja... ja... iedereen weet inmiddels hoe Paul is, maar dat is nog geen reden om je dochter in de steek te laten juist nu ze je hulp zo hard nodig heeft. Jeetje Ina, wanneer doe jij nou eens je mond open. Het lijkt wel of je bang bent voor die vent van je.

Ina: Nou nee, dat is het niet maar...

Joyce: ZWAK vind ik het Ina. Dat kind is 21 jaar oud en ze heeft je nu nodig. Altijd is ze braaf met jullie meegegaan en nu wil ze eindelijk eens, als een volwassen meid, met haar vriendje op vakantie. En dan zeggen jullie NEE? Ik snap dat niet Ina.

Ina: Maar IK heb geen NEE gezegd!

Joyce: Dat heb je wel Ina. Dat heb je wel! Door je mond te houden.

Ina: Maar Paul vond het gewoon altijd zo gezellig als Roos meeinging met ons op vakantie en ik vond het ook best wel...

Joyce: Gemakkelijk! Ja Ina, kijk maar niet zo. Je vond het altijd heel erg gemakkelijk als Roos meeinging. Geef het maar toe? Oh Ina, je lijkt soms echt op je moeder hoor.

Ina: Nou ja, zo kan die wel weer.

Joyce: Ja Ina, je vraagt erom. Ik heb dit aan zien komen. Roos is namelijk wel eens bij me geweest om haar hart te luchten.

Ina: Oh... dat wist ik niet!

Joyce: Nee, jij weet zoveel niet Ina! Wordt eens wakker! Je dochter is weggelopen en dat is niet voor niets! IK snap het helemaal hoor en zal ik je nog eens wat zeggen: als ik haar was geweest dan was ik al veel eerder weggelopen.

Ina: (*huilt nu*) Oh... je hebt gelijk Joyce. Oh wat moet ik nou? Je hebt helemaal gelijk en wat moet ik nou met Paul?

Joyce: Paul... Paul... Die Paul van jou die moet ook eens volwassen worden en dat moet jij hem maar gelijk eens aan zijn verstand gaan brengen.

Ina: IK?

Joyce: Ja..., JIJ! INA KOM OP ZEG. Je weet het toch altijd zo goed. Je hebt mij toch ook vaak geholpen. (*troost Ina*) Ik weet dat je het kan, kom op nou Ina, ga met Paul praten.

Ina: Maar wat moeten we dan Joyce. Wat zou jij doen als het jouw dochter was.

Joyce: IK? Ik zou het eerste beste vliegtuig nemen naar Italië. Sterker nog... IK was er al geweest.

Ina: Ja, jij bent altijd op reis Joyce. Je hebt zelf gezegd dat jij soms je koffer niet eens uitpakt. Nou dat zou ik niet kunnen hoor.

Joyce: Klopt, maar dat vind ik ook niet altijd leuk hoor. Ik MOET namelijk altijd mee met Luuk. Gaan we weer toeren met de cabrio-club. Nee Ina, dat zou niks voor jou zijn, maar goed, ik ben jou niet en jij bent mij niet! Kom op, ga nu maar snel naar Paul toe.

Ina: Je hebt gelijk Joyce, *(haastig nu)* Oh... wat moet ik zonder jou?

Joyce: Hoeft niet meis, hoeft niet. Ik blijf toch altijd jouw vriendinnetje!

Ina: Dank je, je bent een lieverd. Daag *(zoent drie maal)* en nogmaals bedankt hoor, ik spreek je nog wel.

Joyce: Pas je wel op voor die mooie bruine ogen daar in Italië?

Ina: Waarom? *(gniffelt)* Ik mag toch kijken.

Joyce: Tuurlijk, gelijk heb je. Nou dag hoor, goeie reis.

Ina: Daag!

(Joyce gaat af en Ina loopt naar het midden van het toneel. Op dat moment komt Paul ook op lopen en gaat naast haar staan.)

Vertel/mime scène 7C (Paul en Ina)

Paul en Ina ontmoeten elkaar op straat. De één vraagt aan de ander waar ze vandaan komen en beiden biechten aan elkaar op dat ze hun problemen hebben besproken met een ander. ()Eerst zien we Ina, die bang is dat haar man boos is op haar omdat ze de vuile was buiten heeft gehangen, maar dan geeft Paul toe het zelfde te hebben gedaan omdat ook hij het niet meer wist. Ze weten inmiddels dat ze iets fout hebben gedaan in de opvoeding van hun dochter en besluiten samen om inderdaad Roos te gaan opzoeken in Italië. Een hele reis, dat wel maar ze hebben geen keus. Alleen hoe? Hoe gaan ze er naar toe? Ze kunnen niet met het vliegtuig omdat Ina als de dood is voor vliegen en met de auto kan ook niet omdat Paul het afgelopen jaar zoveel bekeuring heeft gehad voor te hard rijden dat hij een halfjaar lang niet mag rijden.(*)*

Ze gaan vervolgens naar huis en hopen daar een oplossing te vinden. Daar wacht hen een aangename verrassing.

Hoe dit afloopt...!?